

РЕШЕНИЕ

№ 1079

гр. София, 19.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 06.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **11601** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.86 - чл.92 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) вр. чл.145–чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на А. С. С., [дата на раждане] в [населено място], Б., гражданин на Б., народност -беларусин, семейно положение-неженен, религиозна принадлежност: агностик, Л. срещу Решение 15715/26.10.2023г., издадено от председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ - МС), с което на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4 ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно поради допуснати при неговото издаване съществени нарушения на административно-производствените правила и противоречие с материалният закон. В жалбата се твърди още, че административният орган неправилно и необосновано е преценил, че спрямо бежанската му история са неприложими принципите залегнали в нормата на чл. 8 от ЗУБ. От друга страна в административният акт не е направен никакъв анализ на актуалната обстановка в Б., която да е във връзка със заявените от А. С. обстоятелства във връзка с принадлежността му към определена социална група. Жалбоподателят моли съда да отмени Решение №15715/26.10.2023г. на председателя на ДАБ - МС със законните последици. В о.с.з. жалбоподателят се явява лично, като поддържа жалбата на посочените в нея основания както и процесуалният му представител адв. А.. Депозира списък с разноски и писмени бележки.

Ответникът председателят на ДАБ при МС, редовно призован, се представлява от юрисконсулт-К.,която оспорва жалбата и развива доводи за неоснователност на същата.

По фактите:

С молба вх.№УП22002/21.12.2022г./л.156/ подадена до ДАБ - МС, А. С. С., гражданин на Б.,е поискал от властите в Република България закрила. Молбата е продиктувана лично от този чужденец, след като му е преведена на разбираем от него език руски, без да има възражения по написаното в нея.С регистрационен лист рег. № УП22002/21.12.2022г.чужденецът е регистриран в ДАБ с имена – А. С. С., от мъжки пол, Б.,гражданин на Б.,народност-беларусин, семейно положение-неженен,религиозна принадлежност:агностик.

На 21.12.2022г.А. С. е получил срещу подпис копие от Указания рег.№УП22002/21.12.2022г.относно правата и задълженията на чужденците,подали молба за закрила в Република България, в превод на езика –„руски“ ведно с приложен Списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молби за статут с приемни в ДАБ при МС.

С декларация на основание чл.30, т.3 ЗУБ рег.№ УП22002/21.12.2022г.А. С. е декларирал под наказателна отговорност по чл.313, ал.1 НК, че е [дата на раждане] в [населено място],Б.,гражданин на Б., народност - беларусин, семейно положение - неженен .

Съставена е ЕВРОДАК дактилоскопна карта с референтен номер AFIS BR112C2212210001(рег. № УП22002/21.12.2022г.) на чужденец с имена А. С.; дата на раждане,пол – мъж; дата на снемане на дактилоскопните отпечатьци - 21.12.2022г.

С декларация А. С. е декларирал, че е съгласен да бъде обработвана информация относно личните му данни, които са необходими в производството за предоставяне на международна закрила и администраторът на лични данни има право на достъп до тях. Декларацията му е преведена на руски език , разбрал е съдържанието ѝ и я е подписал доброволно.

С протокол рег.№ УП22002/14.03.2023г. е удостоверено провеждане на интервю с А. С.,от интервюиращия орган на ДАБ–МС-К.И. на 14.03.2023г. от 11.50 ч. до 13.30ч. В началото му е разяснено, че основната му цел е да се изяснят причините, поради които е напуснал страната си и е подал молба за закрила в Република България.Уведомен е, че за представянето на неверни данни или умишлено заблуждаване на служебно лице носи наказателна отговорност по чл.313, ал.1 НК. А. С. е предупреден, че на това интервю ще бъде направен аудиозапис.Изразил е съгласие в него да участва като преводач от езика руски Т.Н. и е потвърдил, че разбира добре смисъла на думите в превод от този преводач. Запитан съществуват ли пречки от здравословен и психичен характер, заради които интервюто да не може да се проведе, е отговорил, че се чувства добре.Потвърдил е данните, съобщени при попълване на регистрационния лист. Заявява,че: От 2011 г. се преместил да живее в Русия, където се запознал с А. А. Б., гражданин на Русия с които имал регистриран

еднополов брак в Д. на 18.06.2014г. Руският гражданин с когото живеел заедно, имал проблеми в Русия.Чужденецът твърди, че А., бил опозиционен журналист и пишел статии относно анексията на полуостров К., както и за войната в У.,поради което започнал да получава анонимни заплахи, като бил предупреждаван, че се знае къде работи и къде живее и поради това взели решение да напуснат Русия и да потърсят закрила в България.По молба на А. А. Б. пред ДАБ също било образувано административно производство по реда на ЗУБ.Споделя,също че е хомосексуалист,и че много хора в Б. и Русия знаели, че той и А. били гей двойка.Твърди, че Русия и Б. имали обща база данни и двете държава били наясно с тяхната хомосексуална ориентация.Посочва, че в Русия срещу ЛГБТИ общността действали много различни групировки с подкрепа от самата държава.Според думите му те изпращали анонимни заплахи срещу членовете на ЛГБТИ – общността. Кандидатът разказва, че в Б. и Русия имало насилие спрямо журналистите и ЛГБТИ членовете, като много често се случвало въпросните случаи да не се разследват и да няма наказани. Ако все пак имало наказани за нападение над хомосексуалисти, обикновено получавали малки присъди, както в Русия, така и в Б..Допълва, че през 2022 г. бил приет закон против пропагандата в полза на ЛГБТИ, но в него не било упоменато точно какво представлява тази пропаганда.Молителят твърди, че ако попаднел в затвора в Б., щял да бъде подложен на насилие и издевателства.Също може да бъде задържан поради факта ,че участвал в протестите през 2020г.Твърди още ,че се връщал Б. от 2020г. два или три пъти за една две седмици,но лично не е бил заплашван./л.39/

Протокол рег.№УП22002/14.03.2023г. е подписан с това съдържание от интервюиращия орган на ДАБ-МС,провел интервюто, участвалия в него преводач и чужденеца, който е потвърдил, че текстът му е бил преведен на разбираем от него език–руски,не са съществували комуникативни пречки по време на интервюто, добре разбира смисъла на написаното и няма възражения по него.

По административната преписка е приобщена справка от Дирекция „Международна дейност“ на ДА–МС,относно актуалната обстановка в Б. /л.30-36/.

С оспореното решение 15715/26.10.2023 на председателя на ДАБ на А. С., на основание чл.8 и чл.9, вр. чл.75, ал.1, т.2 и т.4 ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Извършен е анализ на обстановката в Б. въз основа на приобщена към преписката справка на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ-МС и в контекста на разширенията, дадени в решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 г. относно тълкуването на чл.15, б.”в” от Директива 2004/83/ЕО.

В хода на делото ответникът допълни административната преписка със справка вх. № ЦУ9/03.01.2024г. на Дирекция „Международна дейност“ – ДАБ с актуализирана информация по първоначално приобщената справка на Дирекция „Международна дейност“–ДАБ относно актуалното положение в Б..

В съдебно заседание жалбоподателят твърди,че е напуснал своята собствена родина и пристигнал в България, тъй като се опасявал за своята свобода ,здраве и за живота

си.Твърди ,че много от хората в Б. не са съгласни с политиката на президента Л. и имало масови репресии след 2020г.,които се засилвали.Твърди още ,че като гей и трансексулен,ако попадне в затвора ще бъде подложен на много голяма насилие,което било отразено в докладите на ООН.

По допустимостта:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу годин за оспорване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита и при спазване на 14 - дневния срок за съдебно обжалване, предвиден в чл. 84, ал. 3 от ЗУБ.

Жалбата по същество е неоснователна.

Оспореният акт е издаден от компетентен административен орган съобразно правомощието на председателя на ДАБ по чл.48, ал.1, т.1 ЗУБ да предоставя, отказва, отнема или прекратява статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България.

А. С. е чужденец по § 1, т.1 от ДР на ЗУБ - не е български гражданин, не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария.

На А. С. е разяснена и осигурена възможност да кандидатства за международна закрила, видно от подадената негова молба до председателя на ДАБ с искане по чл.59, ал.2 ЗУБ към властите на Република България да му се предостави международна закрила.

Производството за А. С. се явява образувано с регистрирането на негова молба.Оспореното решение е издадено в производство по общия ред по глава шеста, раздел III ЗУБ, с което на основание чл.75, ал.1, т.2 и 4 ЗУБ на А. С. е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Решение №15715/26.10.2023г.е издадено в писмена форма – чл.9, ал.1 от Директива 2013/32/ЕС; мотивирано е с фактическите и правни основания за отхвърляне на молбата – чл.59, ал.1 и ал.2, т.4 АПК вр. чл.9, ал.2, изр.1 от Директива 2013/32/ЕС. Съгласно чл.75, ал.2, изр.1 ЗУБ са обсъдени, както личното положение на кандидата за международна закрила, така и ситуацията в държавата му по произход по § 1, т.9 от ДР на ЗУБ.

Съгласно чл.8, ал.1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни притеснения от преследване, основани раса, религия, националност, политическо мнение и/или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

А. С. С. не отговаря на законовите условия за признаване на статут на бежанец поради

следното.

В качеството му на беларуски гражданин, който пребивава на територията на Република България, е чужденец – гражданин на трета държава, намиращ се извън държавата си по произход, чийто гражданин е съгласно чл.2, б.“д“ от Директива 2011/95/ЕС и член 1, раздел А (1) от Женевската конвенция от 1951 г., изменена с Нюйоркския протокол от 1967 г. Декларираните от А. С. С. при регистрацията по чл.61, ал.2 ЗУБ, и при интервюто факти по чл.4, ал.1 от Директива 2011/95/ЕС в подкрепа на молбата му за закрила нито пряко, нито косвено са свързани с държавата за произход - чл.4, ал.3, б.“а“ от Директива 2011/95/ЕС или с осъществено или осъществимо спрямо него преследване- чл.4, ал.3, б.“б“ от Директива 2011/95/ЕС. Заявленията на А. С. С. пред ДАБ - МС във връзка индивидуалното му положение и лични обстоятелства нито поотделно, нито заедно сочат, че е напуснал Б., защото е бил преследван, в т.ч. поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения - чл.4, ал.3, б.“в“ от Директива 2011/95/ЕС. Наличието и основателността на опасенията следва да бъдат преценени въз основа на информацията, предоставена от чужденеца в хода на образуваното административно производство, като се вземат предвид всички доказателства, в случай, че той разполага с такива и като се отчете какво е естеството на преследването и неговият интензитет, дали последното води до нарушаване на основни права на човека.

Анализът на фактите, изложени от жалбоподателят в хода на проведеното с него интервю, както и на събраните доказателства в хода на административното и настоящото производство сочи на извода, че по отношение на него не е било осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 и ал. 5 ЗУБ, което да се основава на някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 ЗУБ. В обясненията дадени пред съдът, както и в хода на административното производство няма нито едно обосновано твърдение за проявено спрямо него действие или съвкупност от действия на преследване по смисъла на закона от страна на официалните власти в Б.. В тази връзка, от материалите по преписката не може да се направи извод за осъществено спрямо чужденеца преследване по на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, изразило се в действия измежду посочените в ал. 5 на същата норма, поради което не са налице субективния и обективния елемент на предвиденото в цитираната разпоредба понятие "основателни опасения от преследване". Действително, в Решение на Съда на ЕС от 7 ноември 2013 година по съединени дела С-199/12 – С-201/12 по отправени преюдициални запитвания е прието за безспорно, че сексуалната ориентация на дадено лице представлява характеристика, до такава степен съществена за неговата идентичност, че не би следвало от лицето да се изисква да се откаже от нея. Прието е също, че член 10, параграф 1, буква "г" от Директива 2004/83/ЕО следва да се тълкува в смисъл, че наличието на наказателно законодателство, което е насочено конкретно към хомосексуалните лица, позволява да се установи, че тези лица трябва да се разглеждат като съставляващи отделна социална група. Прието е и че предвиденото от законодателна разпоредба наказание лишаване от свобода, с което се наказват хомосексуални действия, е възможно само по себе си да представлява акт на преследване по смисъла на член 9, параграф 1 от Директивата, ако то действително се

прилага в приелата такова законодателство страна на произход.

Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Според ал. 5 на чл. 8 от ЗУБ, действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 – 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца.

В случая не се установява на оспорващия да са били нарушени основни човешки права до такава степен тежки по своето естество или повторяемост за да се приеме, че е налице преследване по смисъла на относимите правни норми. Освен това, принадлежността към определена социална група, сама по себе си не е достатъчно основание за да се приеме, че е налице преследване на дадено лице, а оттам и да се предостави статут на бежанец на това лице.

Както правилно е посочил АО в решението си, представените в хода на производството доказателства и бежанска история на жалбоподателят е противоречива. От проведеното на интервю са установени редица противоречия, като например, че макар да твърди, че той и приятелят му са били известни на руските и беларуските власти като гей двойка и са качвали общи снимки в социалните мрежи, от думите му е видно, че спрямо тях и по - конкретно спрямо кандидата не си били предприемани каквито и да било действия свързани с нарушаване на неговите човешки права от страна на официалните власти. Също така молителят твърди, че той и приятелят му са получавали анонимни заплахи от групировки които се ползвали с подкрепата на Русия. В същото време не е ясно, как кандидатът е достигнал до този извод, след като е бил помолен да посочи как е разбрал, че заплахите идват от точно тези групировки, след като са били анонимни, той е отговорил, че само е предполагал. Предоставената от кандидата бежанска история е противоречива и нелогична, поради което се приема за недостоверна и измислена единствено с цел получаване на закрила. За липса на мотив за търсената закрила говори и факта, че по думите на кандидата, той никога лично не е бил заплашван или насилван. Същите не дават основание за се приеме, че търсещото закрила лице е било обект на преследване в страната си на произход по причините, посочени в ЗУБ. Както и , не се установи по делото наличие на опасения от преследване, основаващи се на събития, настъпили, след като чужденецът е напуснал държавата си по произход, или на дейност, извършена от него след отпътуването му, както и че тази дейност представлява израз или продължение на убежденията или ориентацията,

изразявани в Б., по смисъла на чл. 8, ал. 6 от ЗУБ. **А. С. С.** е напуснал доброволно и легално Б., като не се установява наличието на препятствие за завръщането му. Самият той се връщал няколкократно и не е бил задържан/л.39/, не е призоваван, не е водено срещу него криминално разследване, заради сексуалната му ориентация или друго поради политическите му убеждения. Съгласно глава II, В. 2. с /Дискриминация/ параграф 54 от Наръчник по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец в съответствие с Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г. и протокола за статута на бежанците от 1967г., лицата, към които отношението е по-неблагоприятно, не са непременно жертви на преследване. Само при определени обстоятелства дискриминацията се превръща в преследване. Това става, когато дискриминационни мерки водят до значителни вредни последствия за съответното лице, като например, сериозни ограничения на правото му да изкарва прехраната си, да изповядва религията си, да има достъп до съществуващите образователни заведения. Самата принадлежност към определена социална група не е достатъчно съществено основание да се иска статут на бежанец/т.79 от Наръчника за процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на ВКБООН/. За да бъде предоставен такъв статут, не е достатъчно определен вид преследване да е характерно за дадена страна поначало, а следва преследването да е насочено конкретно **спрямо търсещото закрила лице**. В конкретния случай не са налице доказателства, че спрямо него е имало преследване или съществува риск от преследването му в бъдеще, по причини, посочени в ЗУБ. Обосновано и правилно ответният национален административен орган е счел, че декларираният от **А. С. С.** причина да напусне Б. е личен, и е извън обхвата по ЗУБ.

Предпоставките за хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1, т.2 и т.33 ЗУБ са идентични с условията за субсидиарна закрила по чл.2, б.“е“ вр. чл.15, б.“а“, „б“ и „в“ от Директива 2011/95/ЕС. Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че ако бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство – в държавата на предишното обичайно местопребиваване, то той би бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като: 1) *смъртно наказание или екзекуция*; 2) *изтезание, нечовешко или унижително отношение, или наказание; или 3) тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт, и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава*. Понятието „реална опасност“ (*real risk*) не е дефинирано, нито има трайно възприето негово тълкуване в юриспруденцията на С. и/или СЕС. Смята се, че то определя стандарта на доказване при субсидиарната закрила, като по правило изключва рискове, свързани единствено с общата ситуация в държавата, тези, чието настъпване е само възможно или е така далечно, че е нереално. С понятието „тежки посегателства“ (*serious harm*) се означава естеството и интензивността на засягане на правата на човека, като трябва то да е с достатъчна сериозност (суровост). Извън изброените по-горе три вида

посегателства, субсидиарна закрила не може да се признае за никакъв друг вид вреда, дискриминация и/или нарушение на човешки права. В решението си административният орган е приел, че за жалбоподателят не се доказва специфичен риск по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ/л. 12-13/

Съдът намира за правилна и обоснована преценката на АО и неоснователност на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основанията в ЗУБ. В разглеждания случай търсещият закрила въобще не е навел като причина за напускането на страната си по произход наличието на опасност да бъде осъден на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложен на изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Безспорно в проведеното интервю жалбоподателят не е направил изявления в подобен смисъл, а наред с това и изрично е заявил, че не е бил осъждан, не е имал проблеми с официалните власти. Изтъкнатите доводи /л. 39/ , че не е имал проблеми в Б., но предполага, че би имал не попадат в предметния обхват на ЗУБ.

Третата причина за предоставяне на хуманитарен статут - тази по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, съдът също не приема за налична по отношение на оспорвания. Нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15, б. "в" от Директива 2011/95/ЕО на Съвета от 13.12.2011г. Със свое Решение от 17.02.2009 г. по дело № С- 465/07/Meki Elgafaji and Noor Elgafaji vs Straatssecretaris van Justitie/, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета (отм.); Съдът на Общността (голям състав) е постановил, че въпросната норма следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Действително понастоящем с Директива 2011/95/ЕС на европейския парламент и на съвета, Директива 2004/83/ЕО е отменена, но текста на чл. 15 от последната е преповторен в текста на чл. 15 от Директива 2011/95/ЕС, поради което и тълкуването дадено с Решение от 17.02.2009 г. по дело № С-465/2007 г. на Съда на Европейския съюз е запазило своето значение. Административният орган на основание чл. 21, т. 6 от Устройствения правилник на Държавната

агенция за бежанците при Министерския съвет, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, което включва обща географска, политическа, икономическа и културна информация, както и информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. В конкретния случай, за да отхвърли молбата за закрила, решаващият орган се е позовал на фактите, изложени в справка относно Б. на Дирекция "Международна дейност" при ДАБ. Цитираната справка е изготвена от компетентен орган и в кръга на правомощията му, поради което представлява официален писмен свидетелстващ документ, удостоверяващ, че лицето, което го е издало, при извършената от него проверка е установило именно фактите, удостоверени в него. Наред с това, по делото не са налице никакви други доказателства, които да опровергават по съдържание информацията, цитирана в изготвената справка. Следва да се има предвид, че решаващият орган няма задължение да изследва всички възможни източници на информация, съдържащи данни за страната на произход на търсецо закрила лице.

Разрешенията, дадени в тълкувателно решение от 17.02.2009г. на Съда на Европейските общности (С.) по тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83 ЕО (понастоящем чл. 15б"в" от Директива 2011/95/ЕС), се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според това решение, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване там е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи.

При подробен анализ на Справка с вх. № ЦУ-9/09.01.2024г. съдът намира, че на територията на Б. не е налице въоръжен конфликт. Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, следва да са актуални, както е в настоящия случай. От актуалната справка за положението в Б. става ясно, че ситуацията там не е до такава степен усложнена, за да се приеме, че са налице предпоставки за предоставяне на международна закрила на лицата от тази държава. В тази връзка и с оглед разпоредбата на чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, АО правилно е отхвърлил молбата за закрила и в тази ѝ част като неоснователна.

Не се установява да са налице и останалите основания, визирани в чл. 9, ал. 6 и ал. 8 от ЗУБ.

В хода на производството не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила по чл. 35 и 36 от АПК, така както се твърди в жалбата. Административният орган е изпълнил задълженията си и е проверил

доколко субективните опасения на жалбоподателя от преследване или реална опасност от тежко посегателство са обективни.Обсъдена е обстановката в Б., данните от справката на ДАБ съвпадат с отразеното в решението на Председателят на ДАБ, изводите на последния, че по отношение на жалбоподателя не са налице причини от хуманитарен характер или други основания, предвидени в действащото законодателство, които могат да обосноват предоставянето на хуманитарен статут по реда на чл. 9 от ЗУБ, са правилни и законосъобразни.

Съдът приема,че с оглед установената бежанска история на жалбоподателят материалният закон в случая е спазен – отхвърлянето на молбата на **А. С. С.** за предоставяне на международна закрила , не противоречи на чл.8, ал.1 и 9, чл.9, ал.1, 6 и 8, чл.13, ал.1, т.1, т.12 и т.14 ЗУБ.По изложените съображения, съдът приема оспореното Решение 15715/26.10.2023г. за законосъобразно издадено, без отменителни основания по чл.146, т.1 – 5 АПК вр. чл.91 ЗУБ. Жалбата е неоснователна и такава следва да се отхвърли съгласно чл.172, ал.2, пр.4 АПК вр. чл.91 ЗУБ.

Водим от горното,**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град,Първо отделение, 34 състав,**

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на **А. С. С.**, [дата на раждане] в [населено място],Б.,гражданин на Б., народност -беларусин, семейно положение-неженен,религиозна принадлежност:агностик,Л. срещу Решение 15715/26.10.2023г.,издадено от председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ - МС),с което на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4 ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

съдия: